

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1866	Ἄνακ. λειψ. Ἰω. Χρυσοστόμου (Ἐβρ. 7,26-8,2) Τρίτη 27 Ἰανουαρίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὑπόδειγμα ἀρχιερέως

«Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς...» (Ἐβρ. 7,26)

Θὰ ποῦμε, ἀγαπητοί μου, λίγα λόγια ὄχι ἐπάνω στοῦ εὐαγγέλιου ἀλλὰ ἐπάνω **στον ἀπόστολο τῆς ἑορτῆς** τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε.

Ὁ ἀπόστολος σήμερα ὁμιλεῖ γιὰ ἕναν ἀρχιερέα. Σ' ἐμᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν περιγράψουμε, ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅμως ζωγραφίζει μπροστά μας τὸ μεγαλεῖο του. Ὁ **ἀρχιερεύς** αὐτός, λέει, δὲν ἔχει καμμιά ὁμοιότητα μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν εἶνε σὰν τοὺς κακοὺς ποιμένες τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ ἀρχιερεύς αὐτός δὲν εἶχε πλοῦτη, δὲν κατοικοῦσε σὲ παλάτια. Ὅταν κάποιος τὸν ρώτησε «*Ποῦ μένεις;*» (Ἰω. 1,38), ἀπήντησε, ὅτι τὰ πουλιὰ κ' οἱ ἀλεπούδες ἔχουν φωλιές, μὰ αὐτὸς δὲν ἔχει «*ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ*» (Ματθ. 8,20, Λουκ. 9,58). Ὑλικὸ πλοῦτο δὲν εἶχε, εἶχε ὅμως **πνευματικὸ πλοῦτο**, εἶχε τὶς ἀρετές, ποὺ ἀξίζουν περισσότερο ἀπ' ὅλα· καὶ οἱ ἀρχαῖοι προγονοὶ μας ἔλεγαν, ὅτι «*πᾶς ὁ ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός*» (Πλάτωνος, Νόμ. 5,728Α· παρὰ Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί σ. 70)· ὅλο τὸ χρυσάφι τῆς γῆς δὲν ἀξίζει τόσο ὅσο ἡ ἀρετὴ.

Ποιὲς ἦταν **οἱ ἀρετὲς τοῦ ἀρχιερέως** αὐτοῦ;

● Ὁ ἀρχιερεύς αὐτός εἶνε πρῶτον «**ὄσιος**» (Ἐβρ. 7,26). Τί θὰ πῆ **ὄσιος**; Ὅσιος λέγεται ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶνε μόνο ἐξωτερικὰ καθαρὸς ἀπὸ ἀμαρτήματα, δὲν φαίνεται μόνο στὰ μάτια τῆς κοινωρίας ἅγιος, ἀλλὰ εἶνε **καὶ ἐσωτερικὰ καθαρὸς**· ἡ σκέψι του εἶνε σὰν τὸ κρύσταλλο, δὲν πηγαίνει στὰ ἀμαρτωλά, φτερουγίζει στὸ Θεό.

● Ὁ ἀρχιερεύς αὐτός εἶνε ἀκόμα «**ἄκακος**» (ἔ.ἀ.). Τί θὰ πῆ **ἄκακος**; **δὲν ἔχει κακία**, διάθεσι νὰ βλάβῃ, δὲν κρατᾶει μῖσος. Ἄλλοι τοῦ φέρθηκαν ἄδικα, μύρια κακὰ τοῦ ἔκαναν· ἐκεῖνος ὅμως δὲν ζήτησε ἐκδίκησι. Καὶ δὲν ἦταν καθόλου ἀδύνατος. Ἐνῶ ἔχει δύναμι ὅσο κανεὶς ἄλλος καὶ μποροῦσε νὰ κάψῃ τοὺς ἐχθρούς του, δὲν τοὺς ἔκαψε, τὸναντίον προσευχόταν γι' αὐτούς.

● Εἶνε λοιπὸν ὁ ἀρχιερεύς αὐτός **ὄσιος**, εἶνε

ἄκακος· εἶνε ἀκόμα, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος, «**ἀμίαντος**» (ἔ.ἀ.). Ὁ **ἀμίαντος** εἶνε μιὰ οὐσία, ἕνα ὀρυκτό, ποὺ ἅμα τὸ βάλῃς στὴ φωτιὰ λάμπει ἀλλὰ δὲν καίγεται. Τὸ «**ἀμίαντος**» λοιπὸν θὰ πῆ ὅτι ὁ ἀρχιερεύς αὐτὸς δὲν μίανθηκε, ἔμεινε **ἀνέγγιχτος ἀπὸ τὴ φωτιὰ τῆς ἁμαρτίας**.

● Ἀκόμη, ὁ ἀρχιερεύς αὐτὸς εἶνε «**κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν**» (ἔ.ἀ.). Δὲν ἔζησε σὲ μιὰ ἔρημο· ἔζησε στὴν κοινωρία, ἀνάμεσα στοὺς ἀτελεῖς ἀνθρώπους. Συναναστράφηκε τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πῆγε στὰ σπίτια τους, ἔφαγε μαζί τους, καὶ ὅμως δὲν μολύνθηκε ἀπὸ τὴ συναναστροφή τους· τὸναντίον κατῶρθωσε νὰ μεταβάλλῃ πολλοὺς ἀπὸ αὐτούς. Ἔμεινε **καθαρὸς ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου**.

● Τέλος ἡ ἀρετὴ του ξεπέρασε τὰ ἀνθρώπινα μέτρα. Ὁ ἀπόστολος λέει, ὅτι τὸν εἶδε νὰ ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα, νὰ γίνεται «**ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν**» (ἔ.ἀ.), βρίσκεται δηλαδὴ **στὸ θρόνο τῆς Θεότητος**. Ἔγινε, λέει, «**ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν**». Προσέξατε; δὲν λέει «**τοῦ οὐρανοῦ**», ἀλλὰ λέει «**τῶν οὐρανῶν**». Γιατὶ δὲν ὑπάρχει μόνο ὁ οὐρανὸς ποὺ βλέπουμε· ὑπάρχει καὶ ἄλλος οὐρανός. Ἕνας οὐρανὸς εἶνε ἡ ἀτμόσφαιρα, δεύτερος οὐρανὸς εἶνε τὰ ἄστρα, καὶ ὁ τρίτος οὐρανὸς εἶνε ὑπεράνω ὅλων τῶν ὑλικῶν οὐρανῶν, εἶνε ὁ πνευματικὸς οὐρανός. Ὁ ἀρχιερεύς λοιπὸν αὐτὸς ἔστησε τὸ θρόνο του πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα, ἐκεῖ κάθεται αἰωνίως, ἀπὸ ἐκεῖ δέεται ὑπὲρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐκεῖ οἱ ἁμαρτωλοὶ πλησιάζουν, προσκυνοῦν, παρακαλοῦν καὶ λαμβάνουν συγγνώμη καὶ ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν.

Ποιὸς εἶνε ὁ ἀρχιερεύς αὐτός; Τὸ καταλαβαίνουμε ὅλοι· δὲν εἶνε κάποιος ἀτελής ἀρχιερεύς - ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος, εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Τέτοιον ἀρχιερέα εἶχαμε ἀνάγκη γιὰ νὰ σωθοῦμε, «**τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς**» (ἔ.ἀ.).

Ἄλλα ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, εἶνε **ὑπόδειγμα γιὰ ὅλους**. Εἶνε *ὄσιος* ὁ Χριστός; κ' ἐμεῖς νὰ εἶμαστε *ὄσιοι*; εἶνε *ἄκακος* ὁ Χριστός; κ' ἐμεῖς νὰ εἶμαστε *ἄκακοι*; εἶνε ὁ Χριστός *ἀμίαντος*; κ' ἐμεῖς νὰ εἶμαστε *ἀμίαντοι*. Καὶ οἱ λαϊκοί, κατ' ἐξοχὴν ὅμως οἱ κληρικοί. Κ' ἐρωτῶ· εἶμαστε ὅπως μᾶς θέλει ὁ Χριστός; Ὁχι δυστυχῶς. Ἐκεῖνος μᾶς θέλει ψηλά, κ' ἐμεῖς ἔχουμε πέσει χαμηλά. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ βρῆς ἄνθρωπο «ὄσιο», «ἄκακο», «ἀμίαντο», «κεχωρισμένο ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν». Ἄς κοσκινίσουμε τὴ ζωὴ μας μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὅλοι.

● Τὸ πρῶτο κόσκινο. Εἶνε δύσκολο νὰ βρῆς ἄνθρωπο Ἕλληνα καὶ νὰ ἔχη **τὰ χέρια καθαρὰ** ἀπὸ κλοπὴ ἢ ψεύτικο ὄρκο στὸ Εὐαγγέλιο κ.τ.λ.. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν στὴ φτωχὴ πατρίδα μας καὶ ὑπάλληλοι καὶ ἐργάτες καὶ οἰκογενειάρχες, ποὺ προτιμοῦν νὰ τρῶνε τὸ ψωμί τους μὲ τιμιότητα. Δὲν ἔχουν λερωμένα τὰ χέρια τους, κ' ἔτσι περνοῦν τὸ πρῶτο κόσκινο.

● «Ἐγώ, παπούλη, δὲν ἔκλεψα», λένε στὴν ἐξομολόγησι. Ἔχεις λοιπὸν καθαρὰ τὰ χέρια, ἀλλ' ἄς προχωρήσωμε στὸ δεύτερο κόσκινο· ἔχεις ἄραγε καὶ **τὸ κορμὶ καθαρὸ**; Τὸ κορμὶ εἶνε μιὰ λαμπάδα, ποὺ πρέπει νὰ καίη μπρὸς στὸ Θεὸ σὰν καθαρὸ κερί. Δὲν εἶνε δικό σου, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ κάνης τὰ κέφια σου, νὰ πέφτης σὲ πορνεία καὶ μοιχεία. Ἄν κοσκινιστοῦμε ἐδῶ, πόσοι ἄντρες καὶ πόσες γυναῖκες βρίσκονται καθαροί; Δόξα τῷ Θεῷ ὅμως ὑπάρχουν κάποιοι ποὺ μένουν ἀγνοί· περνοῦν καὶ τὸ δεύτερο κόσκινο. Πᾶμε τώρα βαθύτερα, στὸ τρίτο κόσκινο.

● «Ἐγώ, παπούλη, δὲν πόρνευσα οὔτε μοίχευσα», λένε. Ἀληθινὰ σπάνιο πρᾶγμα νὰ βρῆς νέο ἢ νέα «ὡς κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν» (Ἰσμ. 2,2)· σπανιώτερο ὅμως εἶνε – ποιό; νὰ βρῆς **καρδιά ἄκακη**, ἄνθρωπο μὲ ἀκακία· νὰ σοῦ κάνουν κακὸ κ' ἐσύ νὰ κάνης καλὸ. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἄνθρωπο ποὺ νὰ μὴν ἔχη μέσα του ἐκδίκησι;

● Καὶ τὸ τελευταῖο κόσκινο ποιό εἶνε; Πές μου τί σκέπτεσαι, νὰ σοῦ πῶ ποιός εἶσαι. Εἶνε **ἡ σκέψι μας καθαρὴ**; Ποῦ τρέχει τὸ μυαλό σου; στὸ Θεό, στὸ Χριστό, στὴν Παναγιά, στοὺς ἀγγέλους; τί σκέπτεσαι τὴ νύχτα, ποῦ πετάει ὁ λογισμός σου, ποῦ εἶνε τὰ ὄνειρά σου; Ἀπὸ αὐτὸ τὸ κόσκινο δὲν περνᾶμε εὐκόλα. Ἡ σκέψι μας εἶνε στὴν κακία, τὴ βρωμιὰ καὶ ἀκαθαρσία. Μόνο ὄσιοι καὶ ἀσκηταὶ στίς σπηλιές καὶ στὰ ὄρη κρατοῦν καθαρὴ τὴ σκέψι. Δὲν ὠφελεῖ νὰ ἔχης χέρια καὶ κορμὶ καθαρὰ· πρέπει καὶ ἡ σκέψι νὰ 'νε κρύσταλλο. Ἄν σοῦ σερβίρουν τὸ καλύτερο φαγητὸ ἀλλὰ κάποιος ἔχη ρίξει μέσα μιὰ σταγόνα πετρέλαιο, τὸ τρῶς; Ἡ, θὰ πιῆς νερὸ ἂν ἀκούσης ὅτι κάποιος ἔρριξε φαρμά-

κι στὴν Οὐλέν; Ὁχι. Ἔτσι καὶ στὸ μυαλό μας πέφτουν σταλαγματιᾶς ἀκαθαρσίας ἀπὸ τὰ ἐντυπα, τὸ ράδιο, τὸν κινηματογράφο. Θέλουμε καθαρὸ τὸ νερό, καθαρὸ τὸ φαγητό, καθαρὸ τὸ ροῦχο μας, καθαρὰ ὅλα· πῶς λοιπὸν ἀνεχόμεστε τὸ μυαλό - ἡ σκέψι μας νὰ εἶνε ἀκαθάρτη ἀπὸ λογισμούς; Πῶς θὰ πλησιάσουμε τὸ Θεό; Ἐλᾶτε νὰ ζυγιστοῦμε, καὶ τότε θὰ ποῦμε μαζί μὲ τὸ Δαυὶδ· «*Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὄσιος, ὅτι ὠλιγώθησαν αἱ ἀλήθειαι ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων*» (Ψαλμ. 11,2).

* * *

Ἄλλα μὴ νομίζετε, ἀδελφοί μου, ὅτι χάθηκε κάθε ἴχνος ἀγιότητος. Ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει μπροστά μας ἀγίους ἀνθρώπους, ὅπως σήμερα τὸν ἅγιο **Ἰωάννη τὸ Χρυσόστομο**.

Ἦταν ἐλεήμων, πρᾶος, ταπεινός, ἀλλὰ καὶ μαχητὴς φλογερός. Δὲν προσωποληπτοῦσε. Ἀνέβηκε στὰ παλάτια, καὶ ἤλεγξε βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες. Καὶ ἐξωρίσθηκε. Τὸν ἔστειλαν πέρα ἀπὸ τὴν Ἀγκυρα, στὴν Ἀρμενία. Ἐκεῖ ἔμεινε **ἐξόριστος, ἐκεῖ ἀπέθανε, ἐκεῖ ἐτάφη**.

Ἄλλα καὶ ἡ **βασίλισσα Εὐδοξία**, ποὺ τὸν ἐξώρισε, πέθανε καὶ σάπισε. Καὶ μόνο σάπισε; Ὁ τάφος της ἔτρεμε, δὲν εἶχε ἀναύπασι. Καὶ πότε σταμάτησε νὰ τρέμη; Τὸ λέει ἡ ἱστορία· ὕστερα ἀπὸ τριάντα χρόνια τὸ παιδί της πῆγε μαζί μὲ τοὺς ἐπισκόπους στὴν Ἀρμενία, ἔσκαψαν, βρῆκαν τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τὸ ἔφεραν στὴν Πόλι. Κι ὅταν πλησίασαν στὸν τάφο τῆς βασίλισσας, τότε σταμάτησε νὰ σειεται τὸ μνήμα. Καὶ ὁ λαὸς πῆρε τὰ ἱερά του λείψανα μὲ θυμιάματα καὶ δάκρυα, τὰ ἀνέβασαν ἐπάνω στὸ θρόνο του καὶ εἶπαν· «*Ἀπόλαβε τὸν θρόνον σου, ἅγιε*». Καὶ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ του «*Εἰρήνη πᾶσι*» δίδοντας συγχώρησι.

Αὐτὸ ἐορτάζουμε σήμερα, τὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του. Καὶ μετὰ τρεῖς μέρες, στίς 30 Ἰανουαρίου, πάλι τὸν τιμοῦμε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δύο μεγάλους ἱεράρχας.

* * *

Τέτοιους ἀνδρες γέννησε ἡ **Ἐκκλησία** μας. Καὶ μιὰ Ἐκκλησία ποὺ γέννησε πατέρες καὶ μάρτυρες, δὲν θὰ καταλυθῆ ποτέ. Θὰ προχωρῆ, θὰ νικᾷ ὁ Χριστός, θὰ θριαμβεύῃ ἡ πίστι μας.

Μακάριοι ὄσοι κρατοῦμε **τὰ ἅγια κόσκινα**. Ἄς κοσκινίσουμε τὴν καρδιά μας, τὸ σπῖτι μας, τὴν πατρίδα μας. Μιὰ μέρα θὰ ῥθῃ ὁ Χριστός καὶ θὰ κοσκινίσῃ τὸν κόσμον μὲ κόσκινο τὸ Εὐαγγέλιο. Ὁ πιστεύων στὸν Χριστὸν καὶ ἐδῶ θὰ ζῆσι μὲ ἀγάπη καὶ εἰρήνη, καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν θ' ἀξιωθῆ, τῆς ὁποίας εἶθε ὅλοι ν' ἀξιωθοῦμε.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**